

Čís. 13179.

Žaloba podle § 35 ex. ř.

Dlužník může za sporu uplatnit i skutečnosti, zrušující nárok, které se vyskytly po podání žaloby.

Oposiční žaloba může být podána i za řízení manifestačního, to i tehdy, zanikl-li vymáhaný nárok jen z části, a lze se tu domáhati výroku, by e x e k u c e (nikoliv jen uložení vyjevovací přísahy) byla prohlášena za nepřipustnou.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1934, Rv II 479/32.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 12. května 1931, domáhal se dlužník na vymáhajícím věřiteli, by exekuce byla prohlášena nepřipustnou, ježto mu žalovaný povolil splátky. Po podání žaloby žalobce dluh zaplatil a navrhl za řízení v první stolici, by exekuce byla prohlášena za nepřipustnou z důvodu zaplacení pohledávky. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Podle § 35 ex. ř. mohou být vzneseny proti nároku, k jehož vydo-bytí byla exekuce povolena, za exekučního řízení jen takové námitky, které se opírají o skutečnosti nárok zrušující nebo stavící a které nastaly po vzniku exekučního titulu. Všecky námitky, které mohl dlužník uplatnit v čase podání žaloby, jest uplatnit současně, jinak jsou vyloučeny. Z tohoto doslovu prvního a třetího odstavce § 35 ex. ř. vyplývá, že v žalobě musí být soustředěny všechny námitky, o kterých dlužník v době podání žaloby věděl a jež v ten čas uplatnit mohl. Neplatí však z těchto zákonných ustanovení, že by dlužník nemohl ve sporu uplatnit i skutečnosti nárok zrušující, které se vyskytly po podání žaloby, jak mylně dovolatel za to má. Zaplatil-li tedy dlužník po podání oposiční žaloby celou vymáhanou pohledávku nebo její část, může za podmínek § 235 c. ř. s. uplatnit okolnost tuto ve sporu, a není třeba, by podával novou žalobu oposiční, neboť by se to přičilo procesní hospodárnosti, když téhož výsledku jako novou žalobou, může dosáhnouti pouhým rozšířením žaloby již podané. Právem proto odvolací soud jednal o tvrzení žalobcově, učiněném ke konci ústního líčení před prvním soudem, že vymáhaný nárok byl jím úplně zaplacen. Není dále příčiny, proč by nemohla žaloba oposiční být podána i za řízení manifestačního. Připouští-li se oposiční žaloba z důvodu, že exekuční nárok zanikl úplně nebo z části, není důvodu, by neměla oposiční žaloba být připuštěna i za řízení vyjevovacího z důvodu, že exekucí vymáhaný nárok zanikl aspoň z části (rozh. 10.786 sb. n. s.). Když tedy žalobce rozšířil žalobu tvrzením, že po jejím podání vymáhaný nárok i s přisouzenými útratami uspokojil, a žalovaný v řízení před prvním soudem proti tomu neprotestoval a tudíž s tím mlčky souhlasil (§ 235 c. ř. s.), neměl soud příčiny rozhodovati

e přípustnosti změny žaloby a nemůže žalovaný opomenutý odpor doháněti v řízení opravném. Otázkou, zda může býti vzat ohled na poshovění placení, stalo-li se až po povolení exekuce, netřeba se zabývat, poněvadž v den vyhlášení rozsudku první stolice, 30. června 1931, lhůta, na kterou bylo poshovění povoleno (do 31. května 1931) dávno prošla. Podotknouti však jest, že žalobce v konečné žalobní prosbě nenavrhl, aby bylo za nepřípustné prohlášeno uložení v y j e v o v a c í p ř í s a h y, nýbrž všeobecně, by e x e k u c e byla prohlášena za nepřípustnou, a to právem, poněvadž může vymáhající věřitel, dokud exekuce nebyla zrušena, navrhnouti opětný výkon a pokračování v exekuci i za vyjevo-
vacího řízení i po jeho ukončení, kdykoli se nové jmění exekutovo vy-
skytne. Byl-li, jak nesporno, vymáhaný nárok zaplacen před vynesemím rozsudku v řízení před prvním soudem, posoudil odvolací soud případ správně po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.), uznáv, že jest exekuce nepřípustnou.

Čís. 13180.

Vyživovací zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931.

Poskytují-li rodiče výživu a zaopatření svému synu nikoliv plně svou povinnost podle § 139 obč. zák., nýbrž z důvodu služebního poměru, spadá poměr ten pod ustanovení § 2 vyživ. zák.

Porušení povinnosti k výdělečné činnosti jest spatřovati v tom, přijme-li někdo zaměstnání pod obvyklou mírou odměny za takových podmínek, které zabezpečují jeho vlastní výživu, za kterých mu však nezbude na plnění vyživovací povinnosti.

Námezdní poměr vylučuje nárok podle § 3 vyživ. zák.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, R I 1076/33.)

Synu žalovaných, nemanželskému otci žalobce, bylo uloženo platiti žalobci výživné. Ježto syn žalovaných neplnil svou vyživovací povinnost, domáhal se žalobce zaplacení zadrženého výživného na žalovaných proto, že byl nemanželský otec zaměstnán u nich jako šofér za pouhé zaopatření. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by vyčkáje pravomoci dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Žaloba jest označena sice výslovně jako žaloba podle § 3 zák. čís. 4/1931, ale právem první soudce posuzoval ji i s hlediska § 2 tohoto zákona, poněvadž pro soud jsou rozhodné jen skutkové okolnosti v žalobě uvedené. První soudce správně dovodil, že ustanovení § 3 cit. zák. nelze v souzeném případě použití, ježto podporovaný konal navzájem služby a práce, ale s právním jeho názorem, že nelze použití ani ustanovení § 2 zák. čís. 4/1931, odvolací soud nesouhlasí. O nároku nemanželského dítěte proti třetím osobám ve smyslu § 2 lze rozhodovati jen pořadem práva (rozh. čís. 11996), a žalobu jest považovati v souzeném případě za přípustnou, ježto v nesporné cestě byl závazek nemanželského otce k placení výživ-